

اعلامیه کمیته مرکزی حزب توده ایران، به مناسبت روز جهانی کارگر!

دست در دست هم، برای از بین بردن محرومیت و فقر، و برای نان، کار، آزادی، عدالت اجتماعی، و دستیابی به حقوق سندیکایی!

کارگران و زحمتکشان!

کمیته مرکزی حزب توده ایران، فرارسیدن ۱۱ اردیبهشت ماه، اول ماه مه، روز جهانی کارگر، را به شما صمیمانه شادباش می‌گوید. روز اول ماه مه، که در سنت‌های غنی و مبارزه‌جویانه بیش از یک سده جنبش جهانی طبقه کارگر ریشه دارد، روز همبستگی با نبرد خستگی‌ناپذیر طبقه کارگر و متحدان آن، و روز تجدید عهد با پیکار در راه رهایی از زنجیر استثمار و ستم سرمایه‌داری، و برای کسب آزادی واقعی و عدالت اجتماعی، است. امسال با صدوسی و چهارمین سالگرد برگزاری مراسم بزرگداشت اول مه مصادف است، سنتی انقلابی، که در ژوئیه ۱۸۸۹ و در جریان برگزاری نخستین کنگره اترناسیونال دوم و به‌هدف گرامی‌داشت خاطره پیکار قهرمانانه و خونین کارگران نساجی شیکاگو، در روز اول ماه مه ۱۸۸۶، پایه‌گذاری شد. با وجود همه تلاش‌های سرمایه‌داری جهانی به‌منظور نادیده انگاشتن و سپس حذف یادمان این روز از تقویم مبارزاتی نیروهای مترقی جهان، مبارزان راه طبقه کارگر حتی در سخت‌ترین شرایط دشوار و سرکوب، پرچم‌های جشن این روز پرافتخار را که نماد نیرومندی جبهه کار و زحمت در مبارزه برای رهایی از یوغ ستم سرمایه است، همچنان در اهتزاز نگاه داشته‌اند.

کارگران و زحمتکشان جهان، امسال در شرایطی به استقبال روز جهانی کارگر می‌روند که جهان ما، با ادامه یافتن فرمانروایی سرمایه‌انحصاری، با دشواری‌های هرچه افزون‌تر فقر، محرومیت، ناهنجاری‌های اجتماعی،

جنگ و دربه‌داری صدها میلیون انسان در کشورهای مختلف روبه‌رو است. شدت یافتن گرایش‌های نژادپرستانه و جنگ‌طلبانه در کشورهای پیشرفته سرمایه‌داری و روی کار آمدن حکومت‌هایی همچون دولت نژادپرست و فوق‌دست‌راستی ترامپ در آمریکا- دولتی که سیاست‌های مخرب آن صلح جهانی را با مخاطراتی جدی روبه‌رو کرده است- و همچنین دولت‌های متحد آن مانند دولت نولیبرال ماکرون در فرانسه، خانم ترزا می در انگلستان، و دولت دست‌راستی ایتالیا، و علاوه بر این‌ها، برپایی و رشد هرچه بیشتر حزب‌های نژادپرست در بقیه کشورهای اروپایی و تشدید تنش و برخوردهای دیپلماتیک- نظامی در گوشه‌وکنار جهان، درحالی‌که کارگران و زحمتکشان بیش‌ازپیش زیر فشارهای کمرشکن سیاست‌های اقتصادی نولیبرالی سرمایه‌داری انحصاری خرد می‌شوند، در مجموع، وضعیتی بسیار دشوار در زمینه سازمان‌دهی و پیش‌برد مبارزات کارگران و زحمتکشان جهان در گوشه‌وکنار جهان پدید آورده است. با وجود همه این دشواری‌ها، اما تداوم پیکار رزمجویانه کارگران و زحمتکشان با سیاست‌های ضد انسانی و مخرب نظام سرمایه‌داری جهانی را در کشورهای مختلف شاهدیم. مبارزات کارگران، زحمتکشان و دانشجویان در فرانسه، اعتراض‌های بی‌سابقه مردم و همچنین جوانان آمریکا به سیاست‌های دولت ترامپ، و پیکار کارگران و زحمتکشان در آمریکای لاتین، آفریقا، اروپا و کشورهای آسیایی، ازجمله در کشورمان ایران، زنده بودن جنبش جهانی طبقه کارگر و ادامه پیدا کردن مبارزه برای آرمان دستیابی به جهانی دیگر، جهانی برآمده بر شالوده عدالت اجتماعی، را با صدای بلند اعلام می‌دارد.

کارگران و زحمتکشان!

از برگزاری نخستین همایش در گرامی‌داشت حقوق کارگران و زحمتکشان و برپایی مراسم اول ماه مه، روز جهانی کارگر در ایران برای اولین بار در سال ۱۳۰۱ و به‌ابتکار کمونیست‌ها تا به امروز، ۹۶ سال می‌گذرد. به‌رغم پیگیری حکومت‌های استبدادی حاکم بر میهن‌مان- از حکومت سلطنتی گرفته تا حکومت جمهوری‌ای اسلامی- و با وجود سرکوبگری‌هایی خونین و تلاش‌های گسترده امنیتی و پلیسی به‌هدف جلوگیری از برگزاری جشن اول ماه مه، هیچ ترفندی نتوانسته است در اراده کارگران و زحمتکشان کشورمان برای برگزاری این عید بزرگ کارگری کوچک‌ترین خللی به‌وجود آورد.

مردم ما امسال در شرایطی به استقبال برگزار کردن روز کارگر می‌روند که ایران به چهلین سالگرد پیروزی انقلاب بهمین، انقلابی که به‌دست پرتوان کارگران و زحمتکشان به‌پیروزی نهایی رسید، وارد می‌شود. از شعارهایی که سران جمهوری اسلامی در آغاز حکومتشان به‌نفع کارگران و دهقانان سر می‌دادند- ازجمله مدعیات دروغین خمینی (در پیامش در روز اول ماه مه ۱۰ اردیبهشت ۱۳۵۹) که می‌گفت: "کارگران از ارزشمندترین طبقه و سودمندترین گروه در جامعه‌ها هستند. چرخ عظیم جوامع بشری با دست توانای کارگران در حرکت و چرخش است. حیات یک ملت، مرهون کار و کارگر است..."- چهل سال سپری شد. تنها آنچه از حکومت جهل، دروغ و جنایت جمهوری اسلامی نصیب کارگران و زحمتکشان میهن ما شده، فقر، محرومیت شدید، ظلم بی‌سابقه و بی‌حقوقی کامل بوده است. رژیم ضد انسانی حاکم به‌جای بوسه زدن به‌دست کارگران، (به قول خمینی) کارگران میهن‌مان را به شلاق بسته، آنان را سرکوب کرده و به زندان انداخته است تا تداوم حاکمیت سرمایه‌داران بزرگ و رانت‌خوار کشور- اربابان حاکمیت کنونی- را بتواند تضمین کند.

واقیقت انکارناپذیر این است که در نزدیک به سه دهه گذشته، در نتیجه سیاست‌های خانمان‌برانداز و ضد ملی اقتصادی-اجتماعی‌ای که از سوی دفتر ولی فقیه رژیم در حکم سیاست‌های کلان کشور به دولت‌های دست‌نشانده‌اش دیکته شده است، کشور ما در بحران همه‌جانبه اقتصادی- اجتماعی دست‌وپا می‌زند. اعمال سیاست‌های نولیبرالی اقتصادی، ازجمله: تشدید روند خصوصی‌سازی و گسترش آن به مراکز تولیدی بزرگ کشور، تمرکز فعالیت‌های اساسی اقتصادی بر "اقتصاد دلالی" و رانت‌خواری و همچنین بی‌توجهی کامل به تورم افسارگسیخته و کاهش چشمگیر قدرت خرید زحمتکشان کشور، به‌رغم بیش از صدها میلیارد دلار درآمد نفتی، وضعیتی بسیار ناپه‌نجان را برای میلیون‌های خانواده ایرانی به‌وجود آورده است. حتی به اعتراف آمار و اسناد حکومتی امروز ده‌ها میلیون شهروند کشور زیر خط فقر مجبورند زندگی را بگذرانند. در گزارش تیرماه ۱۳۹۶ وزارت راه‌وشهرسازی گفته می‌شود که ۳۳ درصد جامعه ایران زیر خط فقر زندگی می‌کنند. همچنین بر اساس

آخرین آمار مرکز آمار ایران، بیش از ۵ / ۳ میلیون نفر از نیروی کار، بیکار مطلق‌اند. بر این آمار همچنین باید رشد بی‌سابقه ناهنجارهای اجتماعی و وجود نزدیک به ۳ میلیون نفر معتاد را افزود تا روشن شود که حاکمان کنونی بر سر میهن ما چه آورده‌اند.

شما کارگران و زحمتکشان! بیش از هر بخش دیگری از جامعه، این فشارهای طاقت‌فرسا را بر دوش خود احساس می‌کنید. نبود یک سیستم سراسری و عادلانه تأمین اجتماعی که بتوان در صورت نیاز به آن مراجعه کرد، حذف بخش‌هایی از قانون کار که حافظ حقوق کارگران بود و نبود یک قانون کار مدرن، فراگیر و دموکراتیک که از حقوق شما دفاع کند، نبود هیچ ضابطه و قانونی برای ملزم کردن کارفرمایان به رعایت اصول ایمنی در کارگاه‌ها و مراکز تولیدی، به کار گرفتن کودکان با دستمزدی بسیار ناچیز و اعمال انواع تزییقات بر ضد زنان کارگر، تنها مختصری از دردنامه کارگران و زحمتکشان در حاکمیت رژیم "ولایت فقیه" است. شما کارگران و زحمتکشان همچنین به تجربه دریافته‌اید که قول‌ها و قرارهای سران رژیم و دولت "تدبیر و امید" حسن روحانی پیش‌بیزی نمی‌ارزند. برای نمونه، سال نو ۱۳۹۷ در حالی آغاز شد که با کاهش باز هم بیشتر ارزش پول ملی در نخستین هفته فروردین‌ماه بار دیگر سقوط قدرت خرید کارگران و زحمتکشان را شاهد بودیم و در هفته پایانی سال ۹۶ و با مصوبه شورای عالی کار عملاً خواست طبقه کارگر و زحمتکشان برای افزایش واقعی و عادلانه دستمزد، متناسب با هزینه تهیه سبد معیشت (شامل اجاره مسکن مناسب) برای یک خانواده چهار نفره و افزایش نرخ تورم نادیده گرفته شد و سطحی از مزد تعیین شد که نه تنها با تورم واقعی فاصله دارد، بلکه حتی با رقم مورد توافق پیرامون سبد معیشت خانوار نیز همخوان نیست و تقریباً معادل با یک سوم خط فقر در کشور است. (توضیح اینکه: حداقل دستمزد سال ۱۳۹۷- یعنی ۱ میلیون و ۱۱۴ هزار و ۱۴۰ تومان- بسیار پایین‌تر از خط فقر است. اگرچه خطر فقر با تعاریف گوناگونی توسط سخنگویان رژیم ارائه می‌شود، اما آمار رسمی خط فقر را حدود ۷ / ۲ میلیون تومان در ماه برآورد می‌کند).

کارگران و زحمتکشان مبارز ایران!

یکی از ویژگی‌های مهم سال گذشته رشد چشمگیر اعتراض‌های کارگری در سراسر کشور بوده است. تنها در ماه‌های اخیر، شرکت گسترده و ادامه پیگیر اعتراض‌های فرهنگیان کشور، کارگران حمل‌ونقل خلیج فارس، اعتصاب یکپارچه و پرشور کارگران هفت‌تپه، اعتصاب بیش از ۳۵۰۰ کارگر صنعت فولاد را شاهد بوده‌ایم. امروز اعتراض‌های کارگری به‌خاطر تعطیلی کارخانه‌ها، پرداخت نشدن دستمزد کارگران، تحمیل قراردادهای موقت و سفید امضا، پامال شدن بیش‌ازپیش حقوق‌شان و همچنین بی‌اعتنایی اربابان قدرت و ثروت به فقر و محرومیت‌شان، در حال رشد و شدت یافتن است. نشست اخیر کمیته مرکزی حزب ما در بهمن ۹۶ بر این نکته تأکید ورزید که: مشکل اساسی در اعتراض‌ها و اعتصاب‌های کارگری- همچنان که در حرکت‌های مشابه سال‌های اخیر مشهود بوده- پراکندگی، ضعف سازمان‌دهی و نداشتن هماهنگی لازم به دلیل سرکوب و پیگرد فعالان کارگری از سوی نیروهای امنیتی رژیم است. نبود تشکلهای مستقل کارگری و زیر پا گذاشتن مقوله‌نامه‌های پایه‌ای سازمان جهانی کار از سوی کارفرمایان و خود دولت- از جمله زیر پا گذاشتن مقوله‌نامه‌های ۸۷ و ۹۸ که اجرای آن برای همه کشورهای عضو سازمان جهانی کار الزامی است- از معضله‌هایی جدی بوده‌اند که فعالان جنبش کارگری برای مقابله با آن‌ها در تلاش بوده‌اند. در این زمینه باید همه توان و امکانات را برای تشکیل سندیکاها، تشکلهای مستقل کارگری به‌کار گرفت. وظیفه امروز ما و همه نیروهای مردمی و آزادی‌خواه، دفاع از مبارزات مردم و خواست‌های ملموس و بی‌درنگ نیروهای اجتماعی در عرصه‌های گوناگون است. برای نمونه، شعارهای: مبارزه با قراردادهای موقت و خواستار شدن لغو این نوع قراردادهای، توقف خصوصی‌سازی، احیا و گسترش سندیکاها، تشکلهای مستقل کارگری، تنظیم عادلانه دستمزدها متناسب با رشد تورم، از جمله خواست‌های بی‌درنگ و روز کارگران و زحمتکشان میهن ماست. با انسجام بخشیدن به جنبش کارگری- سندیکایی و برخوردار شدن زحمتکشان از حق برپایی سندیکاها، تشکلهای مستقل خویش، نقش جنبش کارگری در صحنه سیاسی کشور و میزان تأثیرگذاری آن بر تحولات جاری آن و مبارزه در راه تأمین آزادی‌ها، عدالت اجتماعی و استقلال ملی افزایش خواهد یافت. سازمان‌دهی جنبش کارگری و سندیکایی کشور و تقویت آن، به‌معنای تقویت جنبش سراسری ضد دیکتاتوری است.

کارگران و زحمتکشان مبارز ایران!

بحران عمیق اقتصادی، اجتماعی، سیاسی‌ای که سرتاسر جامعه ما را فراگرفته است، و از سرگیری مجدد مبارزه از سوی نیروهای اجتماعی، نشانگر آغاز روندی است که در صورت سازمان‌یافتگی می‌تواند راه را برای استقرار دموکراسی، آزادی و عدالت اجتماعی در میهن ما بگشاید. حزب توده ایران، در طول نزدیک به هشت دهه حیات سیاسی‌اش، همواره در کنار شما زحمتکشان، شما سازندگان واقعی زندگی و تاریخ، بوده و همچنان خواهد بود. توده‌ای‌ها همواره در کنار طبقه کارگر ایران و دیگر زحمتکشان میهن به‌هدف دستیابی به حقوق پامال شده شما رزمیده‌اند و به این رزم افتخار می‌کنند. هزاران جان‌باخته، ده‌ها هزار سال زندان و کارنامه درخشانی از روشنگری انقلابی در صف‌های طبقه کارگر به‌منظور سازمان‌دهی مبارزه سیاسی- صنفی، رشته‌هایی پولادین و ناگسستنی‌اند که حزب ما را به جنبش کارگری کشورمان پیوند می‌زند. حزب توده ایران افتخار می‌کند که در صف‌های کارگران رزمنده، آگاه و انقلابی‌ای همچون علی‌امیدها، علی شناسایی‌ها، حسین‌پور تبریزی‌ها و جز اینان، رزمیده‌اند و صفحه‌هایی درخشان از رزمندگی، شهادت، اخلاق انقلابی و ایثار در جنبش کارگری رقم زدند.

کارگران و زحمتکشان ایران!

بیاید دست در دست هم، همراه با همه گردان‌های اجتماعی و نیروهای مترقی و آزادی‌خواه کشور، جبهه وسیع ضد دیکتاتوری را در برابر صف واحد ارتجاع، استبداد و واپس‌گرایی پایه‌گذاری کنیم و با مبارزه برای طرد رژیم ولایت فقیه راه را برای تحقق دموکراسی، آزادی و عدالت اجتماعی بگشاییم. تاریخ نزدیک به یک قرن مبارزه قهرمانانه طبقه کارگر میهن و دستاوردهای آن نویدبخش پیروزی خلق بر ارتجاع و استبداد است.

فرخنده باد ۱۱ اردیبهشت‌ماه، اول ماه مه، روز جهانی کارگر، روز همبستگی رزم‌جویانه کارگران و زحمتکشان سراسر جهان!

آزادی فوری و بدون قید و شرط برای همه فعالان کارگری گرفتار در بند رژیم و همه زندانیان سیاسی- عقیدتی!

پیش به سوی سازمان‌دهی مبارزه منسجم و سراسری کارگران و زحمتکشان بر ضد:

ظلم، بی‌عدالتی، محرومیت، و سرکوب حقوق صنفی کارگران، و برای تشکیل سندیکاها، تشکلهای مستقل کارگری و در راه طرد رژیم ولایت فقیه!

کمیته مرکزی حزب توده ایران

۵ اردیبهشت‌ماه ۱۳۹۷